

GÜNLERİN KÖPÜĞÜ 1001

İsmail KARAKURT

Edebiyat Okumaları, 17 Şubat 2014 Pazartesi, Üsküdar

Şair Cengizhan Orakçı'yla “Müslüman rüyasının devam ettiği” Valide-i Cedid (Yeni) Camisinin önünde buluştuk. Tam olarak kaç yıl oldu görüşmeyeli, bilmiyorum. Geçen yıllara rağmen, yine de birbirimizi tanımama gibi bir durumla karşı karşıya kalmadık, çok şükür. Aziz şairin, günlük konuşmasına bile şiir inceliği sinmiş. Hem Balaban'a doğru yürüdük hem de muhabbet ettik. Tekkenin yanındaki sokakta çay içtik.

Programına, İsmet Özel'in: “Şiirin yüzünü hiç kimsenin hatırlamadığı bir dünyada birinin kalkıp, şiirin tanınmaya değer bir yüzü olduğunu, ortalıkta dolaşan renkli ve solgun yüzlerce hayaletin yalnızca maskeler olduğunu söylemesi lazım” sözlerini epigraf olarak alan Doç. Dr. Ahmet Cüneyt İssı'nın ‘Seyir, Şehir, Sihar’ üçgeninde “Edebiyat Okumaları”ndayız. Girişte Cüneyt Hoca'yla Cengizhan'ı tanıştırdım. Çay içtik. Sonra okuma programının yapılacağı salona geçtik. Küçük ama güzel bir mekân. Duvarları hat tablolarıyla süslenmiş.

Cüneyt Hoca, edebiyat okumalarıyla kültürümüzün, dilimizin, medeniyetimizin yıldız şehri İstanbul'un edebiyata; edebiyatçının da bu şehir bağlamında insanlığa kattıklarını irdeleyeceği belirterek başladı sözlerine. Hatta şiirle yetinmeyip diğer edebî türlere de müracaat ederek sözün esrarını arayacağını, sorgulayacağını ve keşfettiği şiirce bir özü katılımcılarla paylaşacağını ifade etti. Bunlar çok hoş, çok cazip; insanları evlerinden buraya kadar çekip getirecek kadar ince şeyler...

Şiirin Kumaşını Çürütmeyen İksir: Ses, 10 Eylül 2010 Turgutlu

Mustafa Şerif Onaran, dün *Cumhuriyet Kitap*'ta *Az Edebiyat* dergisinden ve dergideki *Pörçük Poetika-Şiirin Kumaşını Çürütmeyen İksir: Ses* başlıklı yazımdan da bahsetmiş:

İsmail Karakurt o sesin özellikleri üzerinde duruyor (*Pörçük Poetika: Şiirin Kumaşını Çürütmeyen İksir: Ses*). Her ozan kendince bir yitik sesin izini sürmeli.

Ne diyordu Yahya Kemal Beyatlı: “Belki hâlâ o besteler çalınır Gemiler geçmeyen bir ummanda.” Şeyh Galip’e göre o sesi bulmak için “kelama can vermek” gerekir. Önemli olan şiirde kendine özgü sesi bulmaktır. Ozanın kişiliği bu sese bağlıdır. Belki de ses, biçim dediğimiz bütünün temelidir. Belki de sestir “imge”-yi belirgin kılan. İsmail Karakurt “Ziya’ya Mektuplar”da Cahit Sıtkı Tarancı’nın Ziya Osman Saba’ya söylediklerini anımsatıyor: “Şairin mesuliyeti ve şerefi sesle başlar, sesle biter. Yoksa kelimenin tek başına manasından beklenen güzellik, nesir hudutları içine girer. Var mı yok mu ses! Şiir madeni, güzellik hazinesi, şairin Pantheon’u ‘ses’tir.”

Uykusuzluk, 30 Ocak 2015 Cuma, 00.40.58

Bre koca günlük,

Kimi zaman on yazar bin susarsın.

Avcının tüfeği boşlukta ürkütücü parılıyor. Bir garip bir alet. Yalan dünyada bilinen o ki, “tüfek soğuk, heves sıcaktı.” Turna katarı. Turna ki bir katarın kadiri... Öncü ya hayret içinde ya şaşkın. Uyku, beladır. Uykusuzluk, ellerine turna kanı bulaşmış bir avcı mıdır?

Siyah gözleri bilinmez bir sürmeyle ovulmuş sol arkadaki turnayı kestirdi gözüne avcı.

Heves, kıskırtıcı; heves, zalimdir. Tüylere saçılır yeryüzüne allı pullu telli.

Uykusuzluk, ellerine turna kanı bulaşmış bir avcıdır.

Yozgat Yolculuğu, 27 Haziran 2003

“Ve bir an bir duygulu adam

Mola verdi yanlarına” (Cahit Zarifoğlu)

Her yaz baba ocağına giderken, kısa da olsa, yolda en çok yaptığım şey bu: gördüğüm çeşme başlarında durmak ya da söğütlerin dibinde mola vermek! Bunun iki nedeni var: Birincisi nasip durdurur. İkincisi hız yapmayı sevmediğim gibi uzun süre araba kullanmayı da sevmiyorum. Aheste aheste etrafı seyrederek gitmek özellikle tercihimdir. Gerçi bazen cinsliğimin tuttuğu ve çocukların “dur!” dedikleri hâlde durmadığım yerler de oluyor. Özellikle geçen yaz, Nasrettin Hoca Türbesi ziyaretini çok istemelerine rağmen Akşehir’den durmadan geçmiştim. Çocuklar, “neden durmadın baba!” diye bayağı kahretmişlerdi.

Bu yolculuğu Ankara Radyosunda çalan bir Neşet Ertaş türküsüyle tamama erdirelim:

“Hep yolcuyuz böyle geldik böyle gideriz/Dünya senin vatanın mı yurdun mu?”

Güneş Donanması, 13 Haziran 2015

Alaeddin Özdenören'in *Güneş Donanması*'nı orta birdeyken almıştım. Gel zaman git zaman kitaplığımdan uçtu gitti. Ali abiden sordum, *Güneş Donanması*'nın elinde fazla olup olmadığını. Hatta Duran Boz abiden de sordum. Yok dediklerinde biraz umudum kaybolmadı değil. Ama kitaplığımda bu kitap hep olsun istedim nedense? Bugün sahaftın birinde ona rastlayınca yıllardır görmediğim eski bir dost karşımdaymışçasına sevindim. Yaza girmişken içimde bir ilkbahar havası esti. Hemen sarıldım kitaba, hızlı bir göz attım. Öyle ya, başkaları da elini uzatabilirdi almak için. Otobüste yeniden okumaya başladım bile. İlk şiir ilk okuduğumda da çarpmıştı beni.

Çünkü *Güneş Donanması*, benim orta bir arkadaşımıdır.

İki Türbe, 14 Ağustos 2014 Perşembe

Bir şehri, bir milleti, bir medeniyeti tanımak istiyorsanız mezarlarından başlayınız. Biz de öyle yapmaya kavilleştik, karar verdik. Cüneyt İssı, Cengizhan Orakçı ve ben, Zeki Gezer rehberliğinde İstanbul'u tanımak için mezarlardan, türbelerden başlamak istedik. Uzun süredir planladığımız bir şeydi bu.

Beşiktaş İskelesinde buluştuk. Gezimize, Cezayir ve Tunus Fatihi Preveze Deniz Savaşı'nın galibi Kaptan-ı Derya Barbaros Hayreddin Paşa Türbesi önünde Fatiha okuyarak başladık. Barbaros'un Türbesi, Beşiktaş Vapur İskelesinin arkasında, Sinan Paşa Camisi karşısında otobüs duraklarının yanında. Gerçi burada park mark yok ama adı Barbaros Parkı. Türbeyi Mimar Sinan yapmış. Sekiz köşeli, tek kubbeli ve alt üst pencereci. Sandukanın üstüne yukardan asılmış ve üzerinde Zülfiyar resmi bulunan yeşil zemin ipekli kumaştan yapılmış bir sancak bulunmaktadır. Zeki Bey'in dediğine göre bu meydanı Ekrem Hakkı Ayverdi düzenlemiş.

Çırağan caddesinde Ortaköy'e doğru yürüyoruz. İlk hedef, Yahya Efendi Türbesi.

Ahmet Hamdi Tanpınar, "*İlahi mağfîret Yahyâ Efendi Dergâhı 'nda âdeta güzel bir insan yüzü takınır. Ölüm burada, hemen iki üç basamak merdiven ve bir iki sedle çıkılveren bu bahçede hayatla o kadar kardeştir ki bir nevi erme yolu, yahut aşk bahçesi sayılabilir.*" diyor *Beş Şehir* isimli eserinde.

Madem öyle ziyaret etmeden olmaz. "*Ölümün hayatla kardeşliğine şahit ediyor bizleri, ilahi mağfîretin, insan yüzünde zuhura geldiği Yahyâ Efendi Dergâhı 'nda. İstanbul'un en güzel semtlerinden biri olan Beşiktaş'ın ruhunu dinç kılan Yahyâ Efendi Dergâhı, Ahmet Hamdi'nin de altını çizdiği gibi nasibi olanlar için bir nevi erme yolu, aşk bahçesi olmuştur.*" Vakit bu vakit demek ki bu manevi güzelliğin demindeyiz. Nice insan var bu aşk bahçesinde.

Bu güzide şahsiyet, padişah Kanuni Sultan Süleyman'nın "süt kardeşi" ve "ağabey"idir. Birlikte büyümüşler ve ilk eğitimlerini Trabzon'da birlikte almışlar.

Ordan gelen bir akrabalık, arkadaşlık ve sahiplenme devam etmiş. Ne zaman ki Kanuni Sultan Süleyman sıkıntılı bir durumda kalsa ‘ağabey’ diye hitap ettiği Yahya Efendi ile istişare etmiştir.

Çünkü Yahya Efendi, aynı zamanda Kanuni devrinin ünlü mutasavvıf, âlim ve şairlerinden. Kanuni’nin büyük bir muhabbeti olduğu anlaşılıyor.

İşte burada yatıyor, bu türbede.

Türbe, Çırağan Sarayı karşısında, Yahya Efendi Tekkesi’nin bitişiğinde bulunan 1571 tarihli Mimar Sinan eserinden.

Yahya Efendi’ye büyük sevgi ve saygısı olan II. Selim tarafından, kabrinin üzerine tek kubbeli bir türbe yapılmıştır. Ahşap türbe, Pertevniyal Valide Sultan, Sultan II. Mahmut, Sultan II. Abdülhamid tarafından onarılmıştır. Türbenin içerisini de devrine uygun kalem işleri ile bezeme yaptırmışlar. Türbede başkalarının da sandukaları var. Ayrıca türbe girişinde ve dışarısında Şeyh Yahya Efendi’nin torunlarına, saray ve hanedan mensuplarına, devrin önde gelen kişilerine, türbedarlara ve müritlere ait mezarlar bulunmaktadır.

Türbe ziyaretimizi tamamladık. Yokuş aşağı iniyoruz. Ben duvar diplerinden gitmeyi tercih ediyorum. İstanbul kaynıyor. Çok sıcak. Kelim yanıyor. Şapkamı nasıl unuturum?

Ülkü Kitabevinden, 18 Ekim 1978 Yozgat

Bugün Ülkü Kitabevi’nden tam beş tane roman aldım. Oğuz Özdeş’in *Çölde Açan Zambak*, *Tuna Nehri Akmam Diyor*, *Karapençe*, *Şafak Sökerken* ve *Reyhan* adlı romanlarını... Koşa koşa gitmeliyim eve. Bir an önce okumam lazım bunları.

Şiir Yazmak, 23 Nisan 2010 Turgutlu

Şiir yazmak başka bir şeydir. Şiir yazmaya talip kişi yokluğu ve yoksulluğu da isteyendir. Çünkü onun varı yoğu artık şiiri olacaktır. Yerin gelecek bir şiir üzerine belki günlerce çalşıp bir deri bir kemik kalacaktır. Bu yıllarca da sürebilir, ortaya bir şey koyamadan şiirin ve yılların içinde kaybolup gidebilir. Hani eskilerin uzun ve zahmetli bir yolculuğu anlatmak için kullandıkları ‘demir çarık demir asa’ sözü tam da şiir için yola çıkmayı anlatmaktadır.

Şiir yazma mahcubiyetim ve şiire hayranlığım hiç tükenmedi. Şiir şiiri çağırıyor. Sonra yine bir şiir geliyor, yoğunlaşma ve şiirin yazılışı. İnsan arif, bilinç açık. Şiir yazılıyor. Şiirden sonra şiir yazma bir tekrar gibi görünse de şiir değil tekrarlanan eylemdir o da sonuçta müthiş bir şevk veriyor, tarifsiz bir sevinç. Baharın yeri göğü şenlendirmesi gibi bir şeydir. Yazılırken çekilen sıkıntılar da dâhil bu sevince. Bazen de bitersin, bütün dönemeçler biter, umut tükenir. Elinde kalem düşer, bir daha eline kalem almak istemezsin. Bir kurşun yemiş gibi yığılır kalırsın ortada. Kapılar kapalı görünür. Bir çıkış bulamazsınız. Böyle bir

durumda kapının önü ya da arkası fark etmez. Zihni bir acı, kalbi bir yara ile şiir. Şiir yaralar, yaralarla yaşamaya alıştıran şairi. İlacı çocuklukta. Yeniden hayatın içine dönmesi çocukluğun başlar.

Yeryüzü İzleri, 22 Temmuz 1988 Emirbey

“Yeryüzü İzleri” şiirini tamamlamak üzereyim. Hacı Mehmet kokuyor, biraz da Erkan. İkisi de tıbbiyede okuyor, ikisi de Gürünlü. İkisiyle de aynı evi paylaştım. Hacı Mehmet’le hâlâ aynı evi paylaşıyoruz Ankara’da. Erkan İstanbul’da. Bir gün onu ziyarete gideceğiz.

Talat S. Halman, 5 Aralık 2015, Şile

Talat S. Halman kalp krizi geçirerek vefat etmiş. Allah rahmet eylesin. Bende hangi kitapları vardı, tam hatırlamıyorum. Ah, evet *Uzak Ağıt!* Şimdi hatırladım. “Böyle bir bahar sabahı ölmüş olmalı / gözünün ferri / menekşelerle sarmaş dolaş” Başka hangi kitapları var, eve gidince bakmalıyım.

Karla Gelenler 15 Aralık 1992 Emirdağ

Kar. Rüzgâr. Pencere. Serçe. Mektup. Şiir.

Dışarıda müthiş bir fırtına. Serçenin biri resmen pencerenin camını gagalıyor. Sanki “Beni içeri al!” diyor. Bir beyazlık, bir beyazlık! Kar, gözlerimi alıyor. Rüzgâr bozkırdan uluyor. Bozlak uluyor. Pencere serçeye açılmıyor. Bahara açılır mı? Beklediğim mektup yine çıkmıyor bunca beyazlığın içinden bir “beyaz haber” olarak. Şiir insanın kendisi oluyor.

Kar İlahisi’ni tamamladım böylece.

KAR GİBİ BEYAZ UÇACAK!

Çocukluk Aynası, 20 Mayıs 2015 Çarşamba

Herkesin bir evi vardır. Çocukluğunun geçtiği kerpiçten, taştan tuğladan; sıvalı, sıvasız; badanalı badanasız; dışı sıvasız içi kireç badanalı bir ev. Belki rengi de vardır bu evin, kimi duvarları bordo, gülkurusu, mavi, koyu yeşil, kankırmızı, sarı... Bu ev her zaman ve her yerde sizinledir, şimdi olmasa da, bahçesiyle beraber yıllar harap etse de. Yanından yöresinden yol geçiyordur ya da bir dere. Bahçesinde kör kuyu. Çit yerine erik ağaçları, serviler...

Herkesin çocukluğundan hatırladıkları vardır. Çocukluğundan hatırlayabildiğim ilk şey gecenin karanlığında kısık bir lamba ışığı. Ara ara uyanıp bu ışığa baktığımı iyi hatırlıyorum. Ocakta yanan meşelerin çıtırtısına eşlik ediyor. Oduna, ocağa ve gazyağı kokusu sinmiş eve, doğduğumdan beri aşına olduğum o evi ışitan gaz lambalarının ışığı... Ev sıcak, gök mavi, ayrı bir huzur vardı o mekânda.

Bir yayınevi 15 yazarın çocukluğunu *Altın Ülke: Çocukluk* adıyla kitaplaştırmış. Hakikat bu.

Çocukluk Fazıl Hüsni Dağlarca'nın, Sezai Karakoç'un, Cahit Zarifoğlu'nun, Mustafa Ruhi Şirin'in, Gökhan Akçiçek'in, Mevlana İdris'in olduğu gibi hepimizin altın ülkesidir. Bu altın ülke dev bir aynadır. Sıkıştığımız yerde bakarız, sıkıldığımız yerde sığınırız.

Birçoğunun gizlice taşıdığı bir aynadır çocukluk. Sıkıştığımız yerde bakarız, sıkıldığımız yerde sığınırız. Çocukluğun edebiyatı bata çıka yaşadığımız bir şey. Hatta insan öyküsünün yolculuğundan başka bir şey değildir.

“Yazar ve çocuk aynı mayadandır; ikisi da şaşırmanı ve hayret etmeyi unutmamıştır.” (Zeki Bulduk)

Hüseyinler, 7 Ağustos 2015 Üsküdar

“Bende başlayan başkaları neden bitmiyor bende” Hüseyin Karacalar

Hüseyin'i seviyorum. Hüseyinlerle dostluğum hep samimi ve içten olsun istemişimdir, böyle olsun rabbim, çünkü böyle bir dostluğun nihayetinde özlem olacağı kesindir.

Efendimizin çiçeği yaralarının çokluğundan ve susuzluktan güçsüz düşmüş Hz. Hüseyin'i seviyorum. Başımın tacıdır. Onun susuzluğu gibi bir sevgi bu.

Hüseyinleri seviyorum. Arkadaşım Hüseyinleri seviyorum. Öğretmenliğime arkadaş Hüseyinleri seviyorum. Öğrencim olan Hüseyinleri seviyorum. Şair Hüseyinleri seviyorum.

Ah! Hüseyin'in biri vardı ki erken gitti. Ağır bir hasret yükü kaldı bana. (Hüseyin Alacatlı)

Bir de Harflerin Ülkesi, bir de Muhammet Can! Allah için onu çok seviyorum. Dualarım hep onunla.

Sivaslı şair Hüseyinleri seviyorum. Hüseyin Kaya'yı, Hüseyin Karacalar'ı...

Üsküdar Belediyesinin çevresinde çay içilen bir mekânda buluşalım diye kavilleştik.

Üsküdar'da, belediyenin arkasında, Karadavud Paşa Camisi'nin çevresinde, muhtelif zamanlarda, herhangi bir kahvenin bir köşesinde kendi enstrümanları ile yaptığı müziği dinleyebileceğiniz kişilere rastlamak da mümkün. Telefonla konuştuktan sonra çayın güzel, muhabbetin hoş olduğu mekan Ahenk Semai Kahvesini seçtik Hüseyin Karacalar'la. Bu mekân “çay, Türk kahvesi ve muhabbet”le ünlenmiş. Mekânın dışında oturma kararı aldık. Çünkü çok sıcaktı. İçeride durulur gibi değildi. Ama mekânın içinden üflenen neyin sesiyle def sesi birbirine karışıyordu.

Uzun saçlı arkadaşım Özcan Palut da çalıştırmış bu mekânı. Geçenlerde Özcan'la burada buluştuğumuzda “İsmail, naat yazdın mı?” diye sorarak, devamında “benim nazarımda naatsız şair olmaz!” dedi.

İnsanlar taburelere oturmuş çay keyfi eşliğinde muhabbet yapıyor. Çay güzel mekân güzel ama bu sıcakta el yapımı limonatadan da içmesek olmazdı. Dün de iki öykücü bir şair Cemal Şakar, Aykut Ertuğrul, Dilek Kartal ile burada oturmuşlar. Şiirden, dergiden, okuldan, Sivas'tan, Yozgat'tan, Muş'tan konuştuk. Aşkardan, “cevapsız aramalar”dan, “Sen Muş'ta Uzak Bir Kışta” şiirinden. Uzun, esaslı bir şiir. Çok beğenmişim ilk okuduğumda. Hüseyin Ebabil Yayınları arasında yeni yayımlanmış olan “cevapsız aramalar”ı imzaladı benim için. Kitabın adından konuştuk. Elediği şiirlerden. Yavaş ilerleyen bir şiir yolculuğu onunkisi. Çünkü “şiir konusunda az, ama nitelikli bir şiirden yana olduğunu, bu anlayışın kendisini seçmeye zorladığını” ifade etti sözün arasında. Çünkü şiirlerinin yere basmasını, hayatın içinde olmasını istiyor. Bunu hangi şiirini okursak okuyalım sezmek zor olmuyor.

Sözün arasına Hüseyin Kaya ve *Sühan* dergisi de karıştı. “çekil gideyim hayat çekil gideyim senden” demişti ilk kitabı *Çekil Gideyim Hayat*'ta. Sonra “Çırpınıp İçinde Döndüğüm Deniz”, sonra “Melal Bahçesi”...

Hüseyin'le Şemsi Paşa Camisinin yanındaki otobüs durağına kadar yürüdük. Onu Küçükyalı'ya giden otobüse bindirdikten sonra ben de Kadıköy otobüsüne bindim. “*Bir at resmi çizdim sürdüm onu sonsuzluğa*”

İskelede otobüsten inerek Kafkas Pasajındaki sahaflara doğru yola koyuldum. Çevirmen Orhan Düz'ün İkinci Şans Sahaf'ına girdim. Öykücü Aykut Ertuğrul ile oturuyorlardı. Geçen yıl Beyazıt Kitap Fuarı'nda öykücü Cemal Şakar abiyle otururken Aykut'la kısaca ayaküstü diyebileceğimiz şekilde tanışmıştık ama Orhan Düz bizi yeniden tanıştırdı. Bu sefer ki tanışmanın en ilginç yanı onun da Yozgatlı olmasıydı. Çocukluğumdan duyduğum 80 öncesinin meşhur Dedeli köyündendi. *Post Öykü*'den ve Necip Tosun'un günlüklerinden konuştuk. Çok kitap sahiplerinden bir de. Yeni projelerinden bahsetti. Yayıncı değiştirmişler. Görüşme dileğiyle ayrıldık. İkinci Şans Sahaf'tan ayrılırken Her Kitap 5 TL diye vitrinin önüne koyduğu kitaplar arasında *Gül Yetiştiren Adam*'ın Akabe'den ilk baskısını gördüm, bugünün kârı olarak alıp eve döndüm.

Fikret Otyam, 9 Ağustos 2015 İstanbul

“Bahçemdeki meyve ağaçlarını hiç ilaçlatmıyorum; varsın yarısını kurtlar kuşlar yesin!” Fikret Otyam

Gezileri, röportajları, keçileri, ceylanları, atları, turnaları, tavus kuşları, kınalı keklikleri, şahmeranları, kara gözlü allı yeşilli pamukçu tütüncü başı örtülü Anadolu kadınlarıyla bilirdik. Çizdiği o hüznü, kara, iri sürmeli gözlü kadınların, o büyük ceylan gözlerine neler sakladı, hangi acıları, hangi hikâyeleri? Nazım Hikmet'in şiirde işlediği kadınları mı resmetti?

Anadolu renklerinin yorumcusu Fikret Otyam, bugün gözlerini yumarak yalancı dünyadan göçtü.

Ceylanlar Suya İndi'deki o ceylanın gözlerini unutmam mümkün değil! Son söz yine ondan:

“Ne kadar oturursak oturalım sonu gitmektir dostlar, sefa ile uğurlayın bizi.”

Çınar, 17 Ağustos 2008 Pazar, 23:27:44

Bugün tamamladım çınar yazısını da. Donanımlı bir edebiyat öğretmeni arkadaşım, dostum İbrahim Kalabalık'la son okumasını yaptık pansiyonun kamelyasında. “Bu hâliyle kusursuz” dedi. Bu, dergiye göndereceğim anlamına geliyor:

“Püfür püfür ulu çınarlar altında, çam ve kekik kokuları eşliğinde oturduğumuz kocaman bir kamelyada, rüzgâr bir yandan giriyor, bir yandan çıkıyor. Yanı başımızdaki semaverin acı dumanı helezona benzer bir hareketle yüzümüzü yalayıp geçiyor. İçinden ‘çingî’, ‘suna’, ‘hayal’, ‘gece’, ‘rüzgâr’ ve ‘çınar’ sözcükleri geçen dizeler okuyorum”

Otuz Kuş Birden Olmak, 28 Şubat 1986, Ankara

Mithatpaşa caddesindeki Arkadaş Kitabevine uğradım. Raflara bakarken bir kitap dikkatimi çekti. Neticede o da fark edilsin diye konmuş rafa. Enis Batur'dan *Otuz Kuş Birden Olmak!* Sayfası az, ama ilginç bir kitaba benziyor. Alacak kadar para yok. Şimdilik erteliyorum. Almayı ertelediğim kitaplardan biri oldu. Nasılsa zamanı geldiğinde alınacaktır.

Parmak izlerim kalmıştır üzerinde!